

Chương 282: Đi Dạo Đêm Cùng Saviolin Tana

(Số từ: 2553)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:13 PM 07/04/2023

Đã bao nhiêu lần người được gọi là hiệp sĩ mạnh nhất lục địa cần ai đó cứu mạng họ? Một khi sức mạnh cá nhân của ai đó đạt đến một trình độ nhất định, những tình huống như vậy, nếu chúng từng xảy ra, sẽ là quá khứ xa xôi.

Cô ấy hẳn đã sống cuộc đời của mình để cứu người khác hơn là được cứu.

Mặc dù là sự kết hợp của nhiều bất hạnh khác nhau, nhưng cuối cùng, tôi đã cứu được mạng sống của Saviolin Tana.

Phải chăng sự kiện đó đã gọi lại trong cô những cảm xúc đã bị lãng quên từ lâu?

Cô ấy chắc chắn đã cúi đầu tỏ lòng biết ơn với tôi, nhưng có vẻ như cô ấy nghĩ như vậy là chưa đủ.

Vì vậy, cô ấy có thể đã nghĩ rằng, trong khi cô ấy ở ký túc xá Royal Class với tư cách là người hướng dẫn, cô ấy có thể giúp tôi bằng cách giám sát quá trình đào tạo của tôi.

Tuy nhiên, sẽ rất lạ nếu chỉ dạy tôi mà không dạy những người khác. Vì vậy, cô ấy cũng gọi những

người khác, giả vờ dạy họ trong khi thực sự tập trung vào tôi.

Tốt rồi.

Thực sự, nó ổn.

Nhưng điều này...

Cuối cùng, tôi lại là người duy nhất lẻ loi.

"Cô cũng nên chú ý đến những sinh viên khác ..."

"...Ah."

Chỉ sau đó Tana, người chỉ tập trung vào tôi, dường như tỉnh lại và nhìn các sinh viên khác.

'Ah.'

'Tôi hoàn toàn quên mất!'

Tôi chân thành hy vọng tôi là người duy nhất trên thế giới có thể tinh tế đọc được suy nghĩ của cô ấy từ biểu hiện lạnh lùng và khó xử của cô ấy.

"Ừm, được. Tôi nghĩ cậu giỏi ở mức độ này. Được rồi, mọi người hãy thử lại."

Theo yêu cầu của tôi, Tana một lần nữa quan sát kiểm thuật của mọi người. Tất nhiên, cô ấy không nỗ lực nhiều như đã làm với tôi, nhưng cuối cùng, thế vẫn là đủ cho trình độ của chúng tôi.

Erich và Delphine cuối cùng đã nhận được nhiều lời khuyên khác nhau.

Những lời dạy của Saviolin Tana đối với tôi chắc chắn là hữu ích, nhưng chúng quá tâng bốc.

Mặc dù rõ ràng là tôi kém hơn Scarlett, nhưng nghe nói rằng tôi đang làm rất tốt cũng khá xấu hổ. Người này rõ ràng không hiểu rằng khen ngợi quá mức có thể phản tác dụng.

"Ừm, tôi nghĩ mọi người đều giỏi ở cấp độ này."

Cuối cùng, sau khi đi thêm một vòng nữa, dạy thêm cho tôi vài điều, Saviolin Tana thông báo rằng buổi học thêm lúc nửa đêm đã kết thúc.

Mọi người đều có vẻ hài lòng và hạnh phúc. Họ có vẻ ngạc nhiên khi tận mắt nhìn thấy một nhân vật huyền thoại.

"Không còn nhiều thời gian cho kỳ nghỉ đông, nhưng tôi định thỉnh thoảng tổ chức những buổi học này. Tôi sẽ thông báo khi tôi quyết định, vì vậy hãy nhớ đến phòng tập vào thời gian được chỉ định. Chỉ vậy thôi."

Buổi học kết thúc, tôi rời phòng tập để nghỉ ngơi.

"Reinhardt, cậu thật tuyệt vời. Cậu là người duy nhất nhận được lời khen ngợi đáng kinh ngạc như vậy từ cô Tana!"

Ludwig hào hứng vỗ vai tôi như thể chính anh ấy đã nhận được lời khen ngợi.

Anh ấy thực sự hạnh phúc cho người khác, điều đó khiến tôi nhận ra mình đã thiếu sót như thế nào.

"Đó chỉ là một cái gì đó cô ấy nói thôi."

"Không, Reinhardt, cậu đã thực sự rất ấn tượng."
Khác với thường ngày, Scarlett nói với đôi mắt lấp lánh.

Không, khách quan mà nói biết rằng cậu tốt hơn, nhưng sao cậu lại thể hiện điều đó?

Ah...

Tana phải biết điều gì đó mà tôi không biết. Đó có phải là cảm giác?

Erich trông vô cùng chán nản.

Anh ấy đã không nhận được một lời trách mắng nặng nề hay bị buộc tội là vô dụng.

Saviolin Tana chỉ nói rằng cô ấy sẽ không huấn luyện anh ta. Đó là một hình thức cân nhắc, không muốn làm cậu xấu hổ anh trước mặt các sinh viên khác.

Cô không thể nói anh ấy tốt khi anh ấy không tốt.

Anh uể oải trở về ký túc xá Class A, mặt ủ rũ.

Scarlett lặng lẽ nhìn anh đi.

Cô ấy là một sinh viên xuất sắc, bị gán cho là 'phù thủy', trong khi anh ấy thậm chí còn không thể vượt qua kỳ thi.

Chắc hẳn nó đã rất khó khăn.

Tôi không cảm nhận được chút thiện cảm nào trong ánh mắt của Scarlett khi cô nhìn Erich.

Đó chỉ là ánh mắt của một người đang dõi theo một người khác. Không tiêu cực cũng không tích cực, chỉ đơn giản là quan sát người khác.

Nhìn vào mắt Scarlett, tôi chắc chắn.

Scarlett đã hoàn toàn thoát khỏi những cảm xúc đen tối bắt nguồn từ Erich và hoàn cảnh của anh ta.

Thoát khỏi điều đó sẽ tốt hơn là đắm mình trong đó. Có vẻ như Scarlett đã trải qua một sự thay đổi tích cực.

"Không biết khi nào sẽ có tiết học tiếp theo? Tôi muốn học lại sớm."

"...Cậu nên biết đây là mùa thi, cậu có biết không?"

Trước lời nói của tôi, Ludwig gãi đầu.

"Tôi thực sự cảm thấy mình không thích học. Tôi thích hoạt động thể chất hơn."

Anh ấy đúng là một gã não cơ bắp.

Tôi đi chậm lại, lo lắng rằng việc ở gần anh ấy có thể ảnh hưởng đến tôi. Ludwig, Scarlett và Delphine quay trở lại ký túc xá, trong khi tôi cảm thấy một cái vỗ nhẹ lên vai mình.

"À... Đội trưởng Turner."

"Sensei."

Cô ấy nhìn tôi, như muốn sửa danh hiệu của mình thành "Sensei" khi bây giờ cô ấy đang ở trong vai

trò đó. Cô ấy luôn có vẻ nhạy cảm về cách tôi xưng hô với cô ấy. Lần trước, cô ấy muốn được gọi là Đội trưởng Tana, và bây giờ cô ấy là giảng viên, cô ấy muốn được gọi là “Sensei”.

"Vâng thưa Sensei."

Cô liếc nhìn xung quanh một cách nhanh chóng để chắc chắn rằng không có ai đang theo dõi.

"Có điều này tôi muốn thảo luận với cậu về bài học hôm nay."

Nó nghe giống như một cái cớ rõ ràng.

"Hãy đi bộ nào."

"Chắc chắn rồi."

Cô ấy dẫn đường, và tôi theo sau.

Saviolin Tana và tôi đi bộ ra ngoài ký túc xá.

Đó là vào ban đêm, và với nhiệt độ giảm xuống, khu vực ký túc xá của Royal Class vẫn vắng vẻ như thường lệ.

"Royal Class vẫn là một nơi thú vị."

"Vẫn sao?"

"Đúng vậy."

Cô tiếp tục bước đi, hai tay đút túi áo khoác.

Cô ấy là senpai của Epinhauser khi ở Temple. Một senpai ở xa. Đương nhiên, cô ấy cũng đã tốt nghiệp Royal Class của Temple.

"Thời của tôi cũng không khác. Có những người chỉ dựa vào tài năng mà không làm gì cả, những người không có tài năng nhưng luyện tập chăm chỉ, và những người vì một lý do khẩn cấp nào đó mà hăng hái và siêng năng..."

Cô thở ra những hơi thở trắng xóa.

"Và sau đó, có những người được sinh ra với tất cả mọi thứ."

Hôm nay Ellen không có ở đó.

Điều đó có nghĩa là cô ấy đang đề cập đến tôi khi cô ấy đề cập đến một người sinh ra với tất cả mọi thứ?

Tôi đã đạt đến mức mà tôi sẽ nghe những lời như vậy chưa?

Rất nhiều thứ đã thay đổi, và tôi không còn là Reinhardt kém cỏi như trước nữa. Vì vậy, bây giờ, tôi không thể phủ nhận rằng tôi đã có tất cả mọi thứ.

Không phải người sinh ra với tất cả mọi thứ, mà là người liên tục đạt được điều đó.

Đó sẽ là một mô tả chính xác hơn.

"Cô thuộc loại nào, thưa Sensei?"

"...Cậu không thể nhìn ra sao?"

Saviolin Tana mỉm cười với tôi.

Tôi đã không thiết lập mọi chi tiết của cuộc sống của cô ấy. Tôi không biết thời gian ở Temple của cô ấy như thế nào hay quá khứ của cô ấy như thế nào.

Saviolin Tana như thế nào trong thời gian ở Temple, trong Royal Class?

Rõ ràng là không cần nhìn thấy cô ấy. Chắc hẳn cô ấy cũng giống như Ellen.

"Ellen Arthorius. Hôm nay cô ấy không có ở đây."

"Vâng, cô ấy có một số vấn đề khác để giải quyết ..."

Cô ấy có lẽ cũng biết danh tính của Ellen, vì cô ấy biết về tôi. Nếu bây giờ Ellen đang tập trung vào việc tham gia Miss Temple thay vì tập luyện, cô ấy sẽ nghĩ gì?

Liệu cô có thấy nó đáng thương không?

Cô đi qua công viên sáng lờ mờ gần ký túc xá.

"Thành thật mà nói, tôi không nhớ nhiều về thời gian ở Temple."

"..."

"Tôi đã dành sáu năm ở đây, chỉ sống trong khu tập luyện. Tôi có một số người bạn, nhưng tôi không thực sự nhớ mình đã làm gì với họ."

Cái nhìn của Tana trống rỗng.

Cô ấy thậm chí không thể bắt đầu đếm thời gian cô ấy đã ở đây, và không có ký ức nào ở bất kỳ nơi nào.

Cô ấy hẳn là một kẻ ngốc không biết gì ngoài kiếm.

Thời gian ở đây có thể đã được chuyển thành kỹ năng, nhưng cô không còn ký ức đáng kể nào.

Vì vậy, dường như những nơi lẽ ra phải chứa đầy những kỷ niệm đã trống rỗng.

"Sau khi tốt nghiệp, tôi gia nhập Shanapell, và tôi đã ở đó kể từ đó. Thời gian trôi qua, mọi người bắt đầu gọi tôi là kiếm sĩ giỏi nhất lục địa, và rồi một anh chàng tên Lagan Artorius đã lấy danh hiệu kiếm sĩ giỏi nhất lục địa, và bây giờ nó đã trở lại với tôi."

Cô bước đi lơ đãng.

"Cậu không thể lấp đầy cuộc sống của mình chỉ bằng một danh hiệu như thế."

Cô ấy nhìn tôi.

"Reinhardt, đừng sống quá siêng năng vào luyện tập."

"....."

Một chàng trai được sinh ra với tất cả mọi thứ.

Không, một gã sống như thể đang bị một thứ gì đó truy đuổi.

Cô ấy có thấy tôi như vậy không? Cô đặt tay lên một cái cây trong công viên và lướt những ngón tay trên vỏ cây.

"Nếu cậu cố gắng quá nhiều để sống như thế, cuối cùng cậu sẽ bỏ lỡ quá nhiều."

Cô ấy đang nghĩ gì vậy? Tôi không thể đọc được cảm xúc của cô ấy từ biểu hiện của cô ấy vào lúc đó.

"Cô đã bỏ sót điều gì vậy?"

Trước câu hỏi của tôi, cô ấy mở vạt áo khoác và chỉ vào bao kiếm bên hông trái.

Bão Kiếm Tempesta.

Không, ý cô ấy có lẽ chỉ là bản thân 'thanh kiếm'.

"Mọi thứ trừ cái này."

Cô ấy chỉ sống vì thanh kiếm và không sở hữu bất cứ thứ gì khác trong cuộc sống.

Một người mà cuộc sống của mình, ngoại trừ thanh kiếm, tất cả đều là khoảng trống.

Saviolin Tana là một người như vậy. Thấy vẻ mặt yếu ớt và buồn bã của cô ấy, tôi cười khúc khích.

"Đó không phải là thứ mà cô có thể bắt đầu nhận được từ bây giờ sao?"

"...Sao cơ?"

"Sao cô nói như thể cô là một bà già sắp hết thời vậy? Thoạt nhìn, có vẻ như cô có thể đăng ký làm Kouhai của tôi ngay bây giờ."

"...?"

‘Cậu đang nói gì vậy?’

Cô ấy nhìn tôi với vẻ mặt đó.

"Chà, ngay cả khi cô trở nên mạnh mẽ hơn, nó sẽ không tạo ra nhiều khác biệt. Vì vậy, không phải bây giờ cô có thể vui vẻ một chút sao?"

"...?"

“Cô không có kỳ nghỉ ư?”

"Tôi có... nhưng."

Saviolin Tana lơ đãng gật đầu.

"Vậy thì không phải là cô không có thời gian. Cô có thể thử hẹn hò, ra ngoài ăn những món ăn ngon và đi du lịch. Kiếm tiền để làm gì nếu không tiêu nó?"

Tôi đang giảng bài cho một người đã sống một cuộc đời trọn vẹn.

Trên thực tế, người này lớn hơn tôi rất nhiều tuổi.

Nhưng nó không quan trọng.

Tôi là một chàng trai đã đi xa hết mức có thể.

"Cái gì đây? Phải chơi qua mới biết được chứ. Chắc chắc."

"Tôi phải nói gì với cậu đây...?"

Có vẻ như cô ấy chưa bao giờ nghe thấy những lời như vậy từ bất kỳ ai trên thế giới, và cô ấy trông có vẻ bối rối. Bảo người mạnh nhất thế giới hãy thử hẹn hò nếu cuộc sống trở nên nhàm chán.

Tôi phải là một chàng trai thực sự kỳ lạ.

Cô ấy thậm chí còn không tỏ vẻ tức giận, chắc là do lời nói của tôi quá vô lý.

Khi ai đó nghe thấy một điều gì đó cực kỳ kỳ lạ, họ sẽ mất bình tĩnh và trở nên vô hồn.

"Cô đang bảo tôi đừng sống quá nghiêm túc."

"..."

"Nhưng trước đó, cô cũng nên bắt đầu sống theo cách đó đi."

Đối với những người siêu việt, sự lão hóa không chỉ chậm lại mà đến một mức độ nhất định, nó sẽ dừng lại, thậm chí họ trở nên trẻ mãi không già như thế này.

Bất kể tuổi thật của cô ấy là bao nhiêu, nếu cô ấy mặc đồng phục Temple, bạn sẽ tin rằng cô ấy học cùng lớp với chúng tôi.

Sống trọn vẹn nghĩa là gì?

"...Tôi không thể tin được."

Saviolin Tana cuối cùng cũng bật ra một tràng cười mỉa mai.

"Tôi không chắc cậu có phải là tương lai của đế chế không, Reinhardt."

Cô ấy vỗ vai tôi.

"Nhưng có một điều chắc chắn, cậu là người kỳ lạ nhất trong đế chế."

Một người kỳ lạ.

Đó cũng là một trong những cụm từ tôi nghe nhiều nhất.

Cô ấy không gọi cho tôi chỉ để trò chuyện bình thường mà không có mục đích cụ thể nào.

"Sớm thôi, Hoàng đế sẽ muốn gặp cậu."

Hoàng đế.

Vì vậy, nó đã đi đến điều này.

"Tôi nói trước cho cậu biết, đột nhiên như vậy để cậu sẽ không kinh ngạc."

Là để bày tỏ lòng biết ơn và tưởng thưởng cho tôi vì đã cứu Charlotte, hay ông ấy có nhiệm vụ cho tôi?

Tôi không biết.

Nhưng cuối cùng, đây cũng là một trong những điều tôi phải đối mặt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading